

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΧΡΟΝΙΑ Κ'.

ΑΠΡΙΛΗΣ 1923

ΤΕΥΧΟΣ 4 (773)

Γ Κ Α Ι Τ Ε

Φ Α Ο Υ Σ Τ

(Μέρος Β', Ηρ. γ', 9506 κ. έ).

Ὁ Φάουστ, προυδύρχος τοῦ Μεσαίωνα, κυρίεψε τὴν Ἀρκαδίαν, σύστησεν ἐκεῖ κράτος προυδαλικὸν καὶ ἔχτισεν ἓνα κάστρο δυνατόν, ὅπου ἔμενε. Αὐτὰ ἔγιναν τὴν καιρὸν, ποὺ ὁ Μενέλαος πολεμοῦσε στὴν Τροίαν νὰ πάρῃ πίσω τὴν Ἑλένη (Τὸ χρονολογικὸ ἀσυμφίβιστον δὲν πρέπει νὰ ἑαφνίσαι : Τὸ ἔργο εἶναι συμβολικόν). Ἡ Ἑλένη, σὰ γύρισε στὴ Σπάρτη, ἐπειδὴ ἀπὸ μερικὰ σημεῖα πιστεύει πὺς ὁ ἄντρας τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ τὴ σκοτώσῃ, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπιστίαν τῆς, φεβήθη καὶ ζήτησε καταφύγιον στὸ κάστρο τοῦ Φάουστ. Αὐτὸς τὴν ἔκαμε βασίλισσάν τῃς· χώρας τοῦ καὶ τῆς καρδιάς τοῦ Μὰ τοῦ φέρονουν τὴν εἰδηση πὺς ὁ Μενέλαος μὲ πολὺ στρατὸ ἔρχεται νὰ πάρῃ πίσω τὴ γυναῖκα τοῦ. Ὁ Φάουστ δὲν ταράζεται. Καλεῖ ἐμμέσως τοὺς ἱπποῶτας τοῦ καὶ τοὺς δίνει τὰς διαταγὰς τοῦ. Παραχωρεῖ στὸν καθέναν μιὰ χώρα ἀπὸ τὴ Μοριά καὶ τοῦ ἀναθέτει τὴν υπεράσπισή τῆς. Ἐπειτα, μὲ τὴ βεβαιότητα πὺς ἄλλο μέτρο γιὰ τὴν ἀσφάλειάν τοὺς δὲ χρειάζεται, κυρίζει στὴν Ἑλένη καὶ τῆς λέει :

Φάουστ. Ὅλες οἱ χώρες ποὺ μοιράσαμε,
ὅποια κι ἂν ἔχει στὸν καθέναν πέσει,
πλούσιες, ὠραῖες, πλαταιές· ἄς πᾶν ἐκεῖνοι ἐκεῖ !
Ἐμεῖς θὰ μένουμε στὴ μέση.

Καὶ πάνε νὰ σὲ διαφεντέψουνε, νηοί,
ποὺ καὶ νηοὶ δὲν εἶσαι : ἡ θάλασσα σὲ ζώνει
καὶ μιὰ λαφρὴ λοφοσειρὰ
μὲ τῆς Εὐρώπης τὰ στερνὰ βουνὰ σ' ἐνώνει.

Ἀπὸ τίς χώρες τοῦ ἡλίου ἡ χώρα ἡ πιὸ ἀκριβή,
χαρὰς πηγὴ στὴν ἀνθρωπότη,
ρηγᾶτο γίνε τώρα στὴ βασίλισσα,
ποὺ ἐσὺ τῆς χαμογέλασες, ὦ χώρα, πρώτη,

ὅτα μέσα στις καλαμιές, στοῦ Εὐρώτα πλάι τὰ ρέματα,
ἀπὸ τ' αὐγὸ τὴν εἶδες νὰ προβάλλει
καὶ θάμπωσε τῶν ἀδερφίων τὸ φῶς καὶ τῆς μαννούλας της,
ἀπὸ τὰστραυτερά της κἀλί.

Ἡ χώρα αὐτῇ, ποὺ ἐσένα μοναχὰ κοιτᾷ,
τὸς ἀθινοῦς της θησαυροῦς στρώνει μπροστά σου·
ὁ κόσμος σου ὁ κόσμος ὅλος, μὰ κι ἀπ' ὅλονε
τὴν κόσμο στὴν πατρίδα σου νὰ δώσεις τὴν καρδιά σου

Κι ἂν τῶν βουνῶν της τοῦς γυμνοῦς γκρεμοῦς,
ψηλὰ στὶς ριχες, τοῦ ἥλιου ἡ γλώσσα γλείφει,
λαγὰκι πρασινάδα ἐκεῖ ἃ φανεῖ,
λιτὴ θροφή τ' ἀλαίμαργο γιτρεύει ρίφι.

Πηγὲς πηδοῦν καὶ ροβολοῦν νεροσυρμὲς
καὶ πρασινίζουν λαγκαδιές, πλογιές, λιβάδια.
Πάνω σὰ χίλων λόφων τοῦς κυματισμοῦς
βόσκουνε οὐρόπια τῶν ἀρνιώνε τὰ κοπάδια.

Τὰ βόδια, σιριφοπερατα, ὡς στὸ χεῖλο τοῦ γκρεμοῦ
τραβοῦν ἀργὰ μοναχικὰ στὴ ράχη·
μὰ ὅλα θα βροῦν, σὰν ἀποστάσουνε, σκεπὴ
μὲς στὶς σπηλιές, ποὺ ἐνοῖσανε σὲν ἀγκαλιές· οἱ βράχοι

Τὴν Πάτα ἔχουν προστάτη ἐκεῖ, δροσολογοῦν
νεράιδες στοὺς θαμνότοπους τὴν ὁμορφιά τους
καὶ μὲ λοχτάρια εὐγενεῖα πρὸς σφαῖρες πὺ ψηλές
ὠφωνοῦνε πυκνὰ τὰ δέντρα τὰ κλαδιά τους.

Ὡ δάση ἀρχαῖα ! Βαλανιδιές, ποὺ στέκουν στιβαρές
καὶ πεισματάρεις τὰ κλαδιὰ σφιχτὰ κρατοῦνε·
μὰ τὰ σφεντάμνια παίζοντας σηκώνουνε
τὸ βάρος τους, γλυκόχυμα, κι ἀερολυγοῦνε.

Στὴν ἡρεμία τῶν ἡσκιων μητρικὰ
γι' ἀρνιά καὶ γιὰ παιδάκια τρέχει χλιὲ τὸ γάλα·
πὺ κατ' προσφέρει ὁ κάμτος τοῦς χρυσοῦς καρποῦς
κι ἀπὸ τὸν κόφιιο ρεῖει κορμὸ τὸ μέλι στάλα-στάλα.

Χείλη καὶ πρόσωπα γελοῦν· ἡ ξέγνοιαστη ζωὴ
ἀπὸ πατέρα σὲ παιδί πηγαίνει·
ἔδω στὸν κύκλο του ὁ καθενας εἶναι θεὸς
κ' εἶν' εὐτυχία κ' εἶναι ὑγεία μακαρισμένη»

Ἔτσι μέσα στὸ ἄγνὸ τὸ φῶς ἀξιώνει τὸ παιδί,
ὥς που σ' ἀντρίκεια δύναμη φτάνει κατόπι.
Καὶ μελετᾷ καὶ στέκεσαι κι ἀκόμα δὲν μορεῖς
νὰ πεῖς ἂν εἶναι θεοὶ ἢ ἂν εἶναι ἀνθρώποι.

Ἔτσι κι ὁ Ἀπόλλωνας βοσκοῦ μωρφή νὰ πάρει δέχτηκε
— ὠραῖος βοσκός! — καὶ μὲ κοπάδια νὰ γυρίζει
γιατὶ ὅπου ἡ φῶση πάει σὲ κύκλους καθαρούς,
ὁ ἕνας τῶν ὄντων κύκλος μὲ τὸν ἄλλον γγίζει.

(Καθίζει κοντά της)

Καὶ σ' ἐμᾶς ὅμοια ἐτοῦτο ἐστάθη βολετό·
σιτὰ περασμένα μὲ τὸ νοῦ μὴν τρέχεις!
Εἶσαι ἀπ' τὸν κόσμον εὖ τὸν πιὸ ψηλὸ,
τὸν πιὸ ψηλὸ θεὸ πατέρα σου ἔχεις.

Δὲ θὰ σὲ ζώσει ἐσένα πύργος ἢ καστρί!
Στὴ γειτονιά τῆς Σπάρτης ἡ μεγάλη
κι ἀγέραστη Ἀρκαδία γιὰ χάρη μας
τὴν πράσινή της θὰν ἀνοίξει ἀγκάλη.

Ἡ χώρα ἡ πιὸ ἀκριβὴ σὲ καρτερεῖ,
ἡ πιὸ γελᾶτη μοῖρα σὲ μοιρῶνει!
Λευτεριά ἀρκαδικὴ ἃς χιμεῖ ἡ ἀγάπη μας.
Νά, κοίτα, φυλλοπιᾶς γίνονται οἱ θρόνοι!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ